

סרבנות שירות מטעמי דת המקרה של האמיש

בני האמיש בארה"ב - כמו החרדים בישראל - מסרבים להתגייס לצבא מטעמי דת. אולם גם בשנים שבהן היה בתוקף שירות חובה בארה"ב, ידעו בדרך כלל שני הצדדים - השלטונות ובני האמיש - להגיע לפשרות שהם יכלו לחיות איתן

ה־Martyrs Mirror (ראי הקדושים) ובו סיפור הקדושים שהקריבו את נפשם על אמונתם ועל אורח חייהם.²

עקב הרדיפות נמלטו במאות ה־18 וה־19 כל בני האמיש מאירופה לאמריקה. שני גלי ההגירה הגדולים היו בשנים 1727-1790 ו־1815-1860. באירופה נותרו חלקים מהפלאים האחרים של האנאבפטיסטים (כמו המנוניטים וההוטריטים), אך בני האמיש כולם התיישבו בצפון אמריקה - תחילה בפנסילבניה (1727) ואחר כך באוהיו (1808), באינדיאנה (1839) ובאיווה (1840).

הריכוז הגדול ביותר של בני האמיש מצוי כיום בפנסילבניה, באוהיו ובאינדיאנה (624 קהילות), אך 274 קהילות נוספות ניתן למצוא במדינות דלאוור, פלורידה, אילינוי, קנזס, קנטקי, מרילנד, מישיגן, מינסוטה, מיסורי, ניו־יורק, אוקלהומה, ויסקונסין וטנסי וגם במחוז אונטריו שבקנדה.

כ־250 אלף בני אמיש חיים היום בצפון אמריקה. תקוותם להשיג ביטחון וחופש דת אכן התממשה מהרגע שבו הגיעו לשם, ב־1727, ועד היום. במשך כל אותה העת לא היה אפילו מקרה אחד שבו בן אמיש הוצא להורג או עונה בגלל אמונותיו ואורחות חייו. היו קונפליקטים בינם לבין רשויות המדינות השונות (וגם בינם לבין הממשל הפדרלי), היו מעצרים, אך בהשוואה לזיכרון הטראומטי מאירופה, ארה"ב (ומאוחר יותר גם קנדה) היא

עקב אי־קיום מצוות הדת.

בתחילת דרכם באירופה סבלו האמיש מרדיפות קשות בגלל סירובם להישבע אמונים לכל שליט ואדון, על כך שלא נשאו נשק ולא נלחמו בעבור המלך או הפיאודל ועל אי־הכרתם ואי־השתתפותם בכנסיות הרשמיות. מאות מהם הוצאו להורג בשריפה על המוקד, בהטבעה בנהרות, בעריפת ראשים ובהרעבה בבתי כלא. אחרים נמכרו לעבדות.

הרדיפות באירופה הן עדיין מורשת חיה. במאות קהילות של האמיש באמריקה נמצא ספר ה־Ausbund ובו מאות פיוטים שנכתבו במאות ה־16 וה־17 בבתי כלא באירופה (הלחן המתאים עובר בעל פה מדור לדור). בהרבה בתים באמריקה ניתן למצוא גם את

מבוא: מהו המקור של כת האמיש?

אנשי האמיש (Amish), שנקראים גם "החרדים האמריקאים" ו"האנשים השקטים בארץ" (quiet people in the land) הם כת נוצרית שלחבריה יש עקרונות וקוד התנהגות נוקשים. רבים מכירים אותם בשל לבושם המסורתי, עגלות הסוסים המיוחדות שלהם ושפתם המיוחדת. האמיש הם פלג של הנוצרים האנאבפטיסטים (Anabaptists)¹ שאותו ייסד בשווייץ ב־1693 יעקב אמאן (Ammann).

אמן (1656-1730) התפלג מהאנאבפטיסטים האחרים משום שדרש הקפדה קשוחה יותר על קיום עקרונות הקהילה. גישתו באה לידי ביטוי בעיקר בדרישתו להטיל חרם נוקשה (Bann und Meidung) על כל מי שהוצא מהקהילה

בני כת האמיש בדיון בבית משפט אמריקני | האמיש לא רואים את עצמם חלק מהמערכת הארצית, הפוליטית והממלכתית

פרופ' בנימין נויברגר
פרופ' אמריטוס למדעי המדינה
באוניברסיטה הפתוחה

עקרון האי-אלימות מרכזי באמונתם של בני האמיש. ה"סדר", כלומר מצב העניינים הרגיל, הוא של שלום, של אהבה, של שוויון ושל אחדות. כל שימוש בכוח ובאלימות - הן במסגרת המדינה (שירות צבאי, השתתפות במלחמה, עונש מוות) והן במישור האישי - פסול גם אם מדובר בהגנה עצמית קיבוצית או אישית

אֲשֶׁר עֲקָרִים הֵם כָּלָם.⁵

בני האמיש דוגלים בהפרדה מלאה בין הדת למדינה, אך לא במובן של הפרדת הדת. מבחינתם אכן חל העיקרון: "תִּנּוּ לְקִיסָר אֶת אֲשֶׁר לְקִיסָר וְלֵאלֹהִים אֶת אֲשֶׁר לֵאלֹהִים".⁶ בעוד שבתפיסה הקתולית הימני-ביניימית קיים "האיחוד הנוצרי" (Corpus Christianum), מעין אחדות או ברית הדוקה בין המדינה לכנסייה, ובעוד שבתפיסות של לותר ושל קלווין קיימות שתי ממלכות, אך אין הפרדה, ויש "כנסיית מדינה" רשמית, הרי שבתפיסה האנאבפטיסטית לא צריך להיות קשר בין המדינה לכנסייה, שהרי יש ניגוד בין ממלכת ישו לבין הממלכה הארצית. מבחינת האמיש, אסור שלמדינה תהיה כל סמכות בתחום הרוחני, אסור למדינה לקדם אחידות דתית, אסור לה לדכא אי-הסכמה ולהתערב בענייני מצפון ובוודאי שאסור לה להתערב ביחסים של בני האדם לבורא עולם.⁷

בני האמיש אינם עוינים את המדינה, אך הם לא רוצים שום מגע איתה; הם רוצים להישאר קהילה טהורה. אחד מעקרונות היסוד שלהם הוא ש"וְיִטָּמָא אֶל-תְּגֵעוּ".⁸ בני האמיש הם מעין נתינים במדינה, אך לא אזרחים-שותפים. אין הם נלחמים בשלטון, אין להם עניין בשלטון, אין הם רוצים תפקיד בשלטון. תפיסתם היא של התנתקות מתוך שלווה ורוגע (בגרמנית: Gelassenheit). הם רוצים שהמדינה תניח להם, והם יניחו למדינה.⁹

אנשי האמיש, למשל, לעולם לא יפנו לבית המשפט אם יש סכסוך בינם או סכסוך בינם לבין אחרים או בינם לבין רשויות השלטון. מבחינתם, הליכה לבתי המשפט של המדינה היא העצמת כוחות הרשע.¹⁰ עם זאת, יש מבחינתם הבדל מהותי בין הליכה למשפט ביוזמתם, שהיא פסולה מכל וכל, לבין הופעה במשפט כיוון שנתבעו לעשות כן. גם הופעה כזאת אינה לרוחם, אך היא פסולה פחות, שהרי לא הם בחרו בכך.¹¹

היחס של בני האמיש לאלימות ולמלחמה

עקרון האי-אלימות מרכזי באמונתם של בני האמיש. ה"סדר", כלומר מצב העניינים הרגיל, הוא של שלום, של אהבה, של שוויון ושל אחדות. כל שימוש בכוח ובאלימות - הן במסגרת המדינה (שירות צבאי, השתתפות במלחמה, עונש מוות) והן במישור האישי - פסול גם אם מדובר בהגנה עצמית קיבוצית או אישית. איש אמיש לעולם לא יתגונן בכוח גם אם יותקף. כשקהילותיהם נרדפו באירופה, הם הגנו על עצמם באמצעות נדידה למקום טוב יותר.

האמיש מצווים במצוות ישו לאהוב את האויבים ולא להשיב להם כגמולם. ההומניזם שלהם חייב אותם כבר בראשית התיישבותם בפנסילבניה לשלול מכל וכל את האפשרות להיות בעלי עבדים (העבדות בוטלה בפנסילבניה ב-1780).

בעיני האמיש, מלחמה היא חלק מ"עולם החטאים בניגוד לרצונו הבסיסי של האל".¹² המלחמה וההשתתפות במלחמה מנוגדות לעקרון ההתנתקות ואי-ההזדהות עם המדינה (עקרון ה"Gelassenheit") ולעיקרון שאנשי אמיש אינם נושאים נשק ואינם נוקטים אלימות - גם לצורכי הגנה עצמית או כדי להגיב על אלימות (עקרון ה"Wehrlosigkeit"). בני האמיש מגדירים את עצמם "נוצרים חסרי הגנה".¹³ המושג הזה, שיכול להשתמע שלילי, הוא בעיניהם ערכי וחיובי. התנגדותם למלחמה מסתמכת הן על התנ"ך (שִׁפְךָ דָם הָאָדָם, בְּאֵדָם דָּמוֹ יִשְׁפָּךְ: כִּי בְצַלְם אֱלֹהִים, עָשָׂה אֶת הָאָדָם)¹⁴ והן על תורתו של ישו, כפי שבאה לידי ביטוי בברית החדשה.

בראיונות עם אנשי דת ועם מנהיגים מבני האמיש התברר שגישתם אינה פציפיסטית

אכן "ארץ החופש" בעיניהם.³

אנשי האמיש הם קבוצה דתית אתנור-תרבותית ייחודית, וכך הם רואים את עצמם. את כל האחרים בחברה האמריקנית הם מכנים "האנגלים". שפת הדיבור שלהם היא ניב גרמני-שוויצרי (שנקרא Pennsylvania Dutch או סתם Dutch. אך יש לשים לב: משמעות המילה Dutch אצל האמיש אינה הולנדית אלא Deutsch - גרמנית). לעומת זאת, כתיבי הקודש ושפת התפילה שלהם היא גרמנית תקנית (Hochdeutsch).

לבני האמיש אורח חיים מיוחד במינו. הגברים חייבים לגדל שיער ארוך וזקן, אך לגלח שפם (השפם מזוהה עם חיילים באירופה, ולכן בני האמיש סולדים ממנו). הביגוד צריך להיות פשוט, וכולם חובשים כובעי לבד מיוחדים. אין הם נוסעים במכוניות. בעלות על מכונית מנוגדת בעיניהם לעקרון הצניעות. עם זאת, אין התנגדות לנסיעה במכונית בשעם חירום או לשם צורך חשוב. אפילו אופניים פסולים בעיניהם. הם מתניידים ממקום למקום בעגלות סוסים (כדי שלא יוכלו להתרחק יותר מדי מביתם ומקהילתם). אין הם צורכים חשמל ציבורי, גם טלפונים אין בבתיהם, אך אין איסור להשתמש בטלפון במקרה הצורך. גם מותרות אחרים, כמו שטיחים, וילונות, רדיו וטלוויזיה, פסולים בעיניהם.

היחס של בני האמיש למדינה

עמדתם העקרונית של בני האמיש כלפי המדינה חשובה כדי להבין את הקונפליקטים בנושאי דת ומדינה שבהם היו מעורבים. לפי השקפתם, אלוהים יצר את המדינה בעקבות חטאי האדם, והיא נועדה להעניש את הרע, להגן על הטוב ולנהל משפט.

עם זאת, הממשל של המדינה מזוהה עם כל מה ששלילי בעיני האמיש: הפעלת כוח, כפייה, משטרה, צבא, מלחמה ועונש מוות. האמיש לא רואים את עצמם חלק מאותה מערכת ארצית, פוליטית, ממלכתית. הם "שגרירי ישו" עלי אדמות, אזרחי "מלכות שמיים", קהילה נפרדת מ"העולם הזה", כי נאמר "וְאֵל תִּדְּמוּ לְעוֹלָם הַזֶּה, כִּי אִם הִשְׁתַּנּוּ עַל-יְדֵי הַתְּחַדְּשׁוֹת הַדְּעַת כְּדֵי שִׁתְּבַחֲנוּ מֵהוֹ רְצוֹן אֱלֹהִים, מֵהוֹ הַטוֹב וְהַרְצוּי וְהַמְשָׁלָם בְּעֵינָיו".⁴ עליהם לחיות בנפרד (הן הפרטים והן הקהילה כולה) לצורך גאולת הנפש: "אֵל תִּשְׁתַּתְּפוּ בְּמַעֲשֵׂי הַחַשְׁךְ

חיילי ארה"ב נוחתים בפיליפינים במלחמת העולם השנייה | בשנות מעורבותה של ארה"ב במלחמת העולם השנייה כבר היה בתוקף חוק שירות החובה (Draft Act) שאיפשר לסרבני מצפון לשרת בשירות אזרחי חלופי "בעל חשיבות לאומית ובפיקוח אזרחי". השירות החלופי כלל עבודות בתחום החקלאות, הננים הלאומיים, שירות היערות וסלילת כבישים

במובן המקובל. יש בה התנגדות למלחמה, להשתתפות במלחמה ולשירות בצבא, אך בני האמיש לא יתגייסו לפעול נגד ממשלה שיוצאת למלחמה, לא ישתתפו בהפגנות ולא יארגנו עצומות. הכומר וילמר מרטין, שהוא מפלג מנוניטי שמקורב לאמיש, אמר: "אנחנו כנסיית שלום, אך לא פציפיסטים"¹⁵. הוא הסביר שאנשי האמיש (ואנשי הפלג המנוניטי שאליו הוא משתייך) דוגלים בהפרדה מוחלטת בין הכנסייה למדינה, ולכן הם מתנגדים לכל שותפות במלחמה של "מלכות הרשע".

עם זאת, הם מקבלים שהשלטון הארצי הוא חיוני ו"מוסמך על ידי אלוהים" לעשות את הנדרש.¹⁶ בישוף האמיש סאם סטולצפוס ציין במפורש שיש צורך בכל מה שאנשי האמיש מסתייגים מהם: מדינה, משטרה, צבא ומלחמות. הוא ציין במפורש שעולמנו היה נראה פחות טוב אילו אלוהים לא היה דואג לניצחון (במלחמות!) של האמריקנים על האנגלים במלחמת העצמאות ב-1776 ("לא היינו פה אילולא זה היה קורה"), של האמריקנים על גרמניה הנאצית ושל בני ישראל על אויביהם בעת כיבוש כנען.¹⁷ הסופר בנואל פיישר ציין שטוב שאמריקה התערבה במלחמת המפרץ הראשונה (1991), שהרי אחרת היה סדאם חוסיין כובש את כל המזרח התיכון.¹⁸

ניתן לזהות גישה דומה גם ביחס לעבודות ולעונש המוות. בני האמיש ראו באחזקת עבדים חטא גדול כמו השתתפות במלחמה. ואכן מראשית היותם באמריקה במאה ה-18, כשכולם חייבו את העבדות (כולל ג'ורג' וושינגטון ותומאס ג'פרסון), סירבו בני האמיש בעקביות להיות בעלי עבדים. הם קידשו את העבודה - אבל את העבודה שלהם ולא של אחרים, ובוודאי שלא בתנאי עבדות. עם זאת, בדומה לאי-השתתפותם בתנועות נגד מלחמות, נמנעו בני האמיש גם מהשתתפות בתנועות נגד העבדות - מתוך נאמנות לעיקרון שיש צורך בהפרדה מלאה בין חייהם בעולם הכנסייה לחיי הרשע בעולם האחר.

גישה דומה נוקטים בני האמיש כלפי עונש מוות: הם מתנגדים לו בחריפות (ולכן גם מסרבים באופן מוחלט לשמש מושבעים במשפטים שניתן להטיל בהם עונש מוות), אך נמנעים מלהשתתף בארגונים ובתנועות שלוחצים לבטלו.¹⁹

סוגיית הגיוס של בני האמיש בתחילת ימיה של ארה"ב

כבר בראשית התיישבותם באמריקה, כשסכנת התקפות של האינדיאנים (ושל הצרפתים) ריחפה מעל ראשיהם, סירבו בני האמיש להתארגן להגנתם (למשל ב-1756 בפנסילבניה, כאשר שבטי ה-Delaware וה-Shawnee איימו עליהם). בעת מלחמת העצמאות סירבו בני האמיש להתגייס לצבא בפנסילבניה, בוויירג'יניה ובצפון-קרוליינה, ועל כך נענשו בקנסות (שהם סירבו לשלם) ובכליאה. אחד מבני האמיש נידון למוות בפנסילבניה, אך ניצל בעקבות התערבות של כומר גרמני.

גם במלחמת האזרחים האמריקנית (1860-1865) סירבו בני האמיש (והמנוניטים) להתגייס - בניגוד לקבוצות פציפיסטיות אחרות שבשל הלחימה בעבדות הסכימו באופן חריג להילחם לצד הצפון (כך עשו, למשל, הארגונים Society of Friends [הקווייקרים] וה-Anti-Slavery Wesleyan Methodists).

עם זאת, בעיניהם של אנשי האמיש היה הבדל מוסרי בין הדרום לצפון. ההתנגדות לדרום ולמלחמתו הייתה עקרונית, ולכן רוב בני האמיש והמנוניטים בגיל הגיוס ברחו ממדינות הדרום. היחס לצפון היה שונה: הייתה תמיכה גורפת בלינקולן ובהתנגדותו

לעבדות ולפרישת מדינות הדרום מהפדרציה. בשל כך הייתה נטייה למצוא הסדר עם מדינות הצפון. ואכן בפנסילבניה, באוהיו ובאינדיאנה, שבהן היו מרוכזים רוב בני האמיש, נמצא הסדר של תשלום במקום שירות. ההסדר כונה commutation, וב-1863 הוא הוסדר בחוק גיוס החובה הפדרלי. על פי החוק שנחקק ניתן היה להשתחרר משירות תמורת 300 דולר.

על עמדת האמיש בצפון נמתחה ביקורת קשה משני כיוונים מנוגדים: מפציפיסטים "אמיתיים" שהתנגדו לתמיכתם בלינקולן ובמלחמה ומפטריוטים שהתנגדו ל"השתמטות" צעירי האמיש משירות צבאי תמורת תשלום.²⁰

סוגיית הגיוס של בני האמיש במלחמת העולם

בשנות מעורבותה של ארה"ב במלחמת העולם הראשונה (1917-1918) נמנעו בני האמיש מלהתגייס לשירות קרבי, ורבים מהם אף סירבו לשרת בכל תפקיד שהוא בצבא וללבוש מדים. הם גם התנגדו לקניית איגרות חוב למימון המלחמה (Liberty Bonds).

ב-1918 נקנס עורך העיתון של האמיש בשל פרסום מכתב למערכת המסביר שעקרונות האמיש אוסרים קניית איגרות חוב למימון המלחמה. ברוב המדינות נענשו בני האמיש גם במעצר לא רק על הסירוב להתגייס, אלא גם

- כיום קיימת התנועה בעיקר בארה"ב.
Steven Nolt, *A History of the Amish*, Good Books, Intercourse, Pennsylvania, 1992; John A. Hostetler, *Amish Roots: A Treasure of History, Wisdom and Lore*, Johns Hopkins University Press, Baltimore, 1989; Shawn Francis Peters, *The Yoder Case: Religious Freedom, Education and Parental Rights*, University of Kansas Press, Lawrence, Kansas, 2003
- Donald Kraybill, "Introduction" in *The Amish and the State*, Johns Hopkins University Press, Baltimore, 2003, pp. XI-XIII
- הברית החדשה, *איגרת פאולוס אל הרומים*, יב 1-2
- הברית החדשה, *איגרת השליח פאולוס אל האפסוסים*, ה 11
- הברית החדשה, *הבשורה על פי מתי*, כב 21
- Herman Bontrager, "Encounters with the State", in *The Amish and the State*, supra note 2, 2003, pp. 235-250; "Peter Yoder View of the State", in *The Amish and the State*, supra note 2, pp. 23-40
- הברית החדשה, *איגרת השנייה של פאולוס אל הקורינתים*, יז 1
- Donald Kraybill, "Negotiating with Caesar" in *The Amish and the State*, supra note 3, pp. 255-275
- Lucas Swaine, "The Liberal Conscience", in *The Liberal Conscience: Politics and Principles in the World of Religious Pluralism*, Columbia University Press, New York, 2006, p. 85
- Shawn Francis Peters *The Yoder Case, Religious Freedom, Education and Parental Rights*, University of Kansas Press, Lawrence 2003, pp. 54-55
- Albert Keim, "Military Service and Conscription", in *The Amish and the State*, Johns Hopkins University Press, Baltimore, 2003, p.44
- John Hostetler and Gertrude Enders Huntington, *Children in Amish Society: Socialization and Community Education*, Holt Rinehart & Winston, New York, 1971
- בראשית**, ט 6
- ראיון עם וילמר מרטין בסטיבנס. פנסילבניה, ב' 24 במאי 2012
- ראיון עם כריס בלנק, יו"ר ועדת ההיגוי של האמיש, בקינצ'רס, פנסילבניה, ב' 22 במאי 2012
- ראיון עם הבישוף סאם סטולצפוס בגורדונסוויל, פנסילבניה, ב' 14 באפריל 2012
- ראיון עם סופר האמיש בנואל פישר בניו-הולנד, פנסילבניה ב' 23 באפריל 2012
- על היחס המורכב למלחמה ולעבודות ראו: James O. Lehman and Steven M. Nolt, *Mennonites, Amish and the American Civil War*, The Johns Hopkins University Press, Baltimore, 2007
- Ibid*, pp. 51, 57, 76-96, 139, 147
- Thomas Lehman, "The plain People: Reluctant Parties", *Journal of Church and State*, 287, 1974, pp. 291-292; Steven Nolt, *A History of the Amish*, pp. 216-220
- Steven Nolt, *A History of the Amish*, pp. 242-243
- Lehman and Nolt, *Mennonites, Amish and the American Civil War*, p. 20
- Albert Keim "Military Service and Conscription", in *The Amish and the State*, pp. 43-64; Lucas Swaine, *The Liberal Conscience: Politics and Principle in a World of Religious Pluralism*, Columbia University Press, New York, 2006, p. 13
- ראיון עם הרמן בונטרגר מוועד האמיש לחופש הדת שהתקיים בניו-הולנד, פנסילבניה, ב' 23 באפריל 2012
- על כך ראו את הפרוטוקולים של ועדת ההיגוי של האמיש (Minutes of the Old Order Amish Steering Committee) כרך 1966.10.20-1972.10.25
- כרך 1973.10.24-1980.10.22
- כרך 1981.10.23-1986.10.9
- וקן ראיונות עם הרמן בונטרגר ודיוויד בלנק בפרדייס, פנסילבניה, ב' 8 במאי 2012

ועדת ההיגוי של האמיש הסכימה לפשרה עם המדינה בסוגיית הרישום של צעירים בגיל גיוס: צעירי האמיש יירשמו, אך ליד שמותיהם יוסיפו את האותיות CO מצפון). כך שבעת גיוס חירום יידעו מיד מי זכאי לשירות אזרחי חלופי

לא של אמיש, יתפתו הצעירים לנטוש את מלכות השמיים תמורת העולם הזה. הפתרון נמצא בשירות בקהילת אמיש מרוחקת - פתרון אופייני לתרבות הפשרה בין המדינה לאמיש.²⁴ פתרון נוסף שמקובל על המדינה והן על האמיש הוא שירות בחיל השלום בחו"ל (שירות שרחוק מהבית, אבל אין בו פיתויים לעזיבת הקהילה).²⁵

סיכום: ההסדר הנוכחי בין האמיש למדינה בסוגיית הגיוס

סוגיית השירות הצבאי לא תמה עם ביטול שירות החובה בארה"ב בהוראת הנשיא ריצ'רד ניקסון ב-1972. הסיבה: עם ביטולו של שירות החובה נקבע שמעתה ואילך יתקיים רישום (registration) של צעירים בני גיוס, כך שבמקרה הצורך תוכל המערכת הצבאית - בהנחיית הממשל והקונגרס - להפעיל גיוס מהיר ויעיל.

בקהילת האמיש היו שהתנגדו לרישום הצעירים, שכן הם ראו בכך מעין גיוס חובה או מבוא לגיוס חובה. הסוגיה נידונה בהרחבה בוועדת ההיגוי של האמיש, וזו הסכימה לבסוף לפשרה עם המדינה: צעירי האמיש יירשמו, אך ליד שמותיהם יוסיפו את האותיות CO (Conscientious Objector - סרבן מצפון), כך שבעת גיוס חירום יידעו מיד מי זכאי לשירות אזרחי חלופי בהיותו סרבן מצפון מטעמי דת.²⁶

הערות

1. אנאבפטיזם (ביוונית: הטובלים מחדש) הוא תנועה נוצרית רדיקלית הנוטעת כי אין כל משמעות לטבילה בילדות כאשר הילד אינו מסוגל לעמוד על דעתו, ושהטבילה האמיתית היא עבילת מבוגרים העושים את הטקס הזה באופן מודע. האנבפטיסטים הם חלק מתנועת הפרומציה שהביאה לצמיחתן של תנועות נוצריות רבות, שהגדולה שבהן היא התנועה הפרוטסטנטית. האנאבפטיסטים פעלו בעיקר בגרמניה החל מהמאה ה-16. רעיונות התנועה הושפעו מהלחט הדתי של אותה התקופה ובעיקר מהנישה שלפיה יש לראות בכחבי הקודש את המקור היחיד להוראות הדת הנוצרית. מתוך הכנסייה האנאבפטיסטית צמחו הקווייקרים והבפטיזם בבריטניה, האמיש המנוניים וההוטרטים שמרוזים היום בעיקר בארה"ב ועוד כמה כנסיות קטנות.

על אי-נאמנות ועל הסתה לא-יציות (הכוונה הייתה להסברה האנטי-מלחמתית שלהם). אך שלטונות פנסילבניה באו לקראתם והעניקו להם דחיית שירות.

בשנים 1917-1918 סבלו בני האמיש קשות עקב עמדתם הסרבנית כיוון שהיו ממוצא גרמני. הם נחשדו בתמיכה בגרמניה ולעיתים הושפלו והוכו ברחובות. גם המודיעין הצבאי ניהל מעקב צמוד אחריהם.²¹

בשנות מעורבותה של ארה"ב במלחמת העולם השנייה (1941-1945) כבר היה בתוקף חוק שירות החובה (Draft Act). החוק נחקק ב-1940 ואיפשר לסרבני מצפון לשרת בשירות אזרחי חלופי "בעל חשיבות לאומית ובפיקוח אזרחי". השירות החלופי כלל עבודות בתחום החקלאות, הגנים הלאומיים, שירות היערות וסלילת כבישים. המגויסים התגוררו במחנות של השירות האזרחי הציבורי (Civilian Public Service ובקיצור CPS) שאותם ניהלו במשותף הצבא וארגון סרבני הדת והמצפון. במהלך המלחמה הוצאו לבני האמיש 772 צווי גיוס. מתוכם 23 בני אמיש התגייסו לשירות קרבי, 27 התגייסו לשירות צבאי לא קרבי ו-722 הכריזו שהם סרבני מצפון ושירתו ברובם ב-CPS.²²

סוגיית הגיוס של בני האמיש במלחמת קוריאה ובמלחמת וייטנאם

יש המשכינות מסוימת בין שיטת השחרור משירות צבאי במאה ה-19 ובשנים 1940-1972. העיקרון הוא שאין שחרור במובן של ויתור (exemption) מטעם המדינה, אלא שתמורת השחרור מהשירות הצבאי יש לתת משהו אחר בתמורה (בעבר כסף, ובשנים 1972-1940 - שירות אזרחי חלופי) - שיטה שמכונה equivalency (תמורה שוות ערך).²³

במלחמות קוריאה (1950-1953) ווייטנאם (1965-1972) נקבעו כללים לשירות חלופי. על פי הכללים האלה השירות החלופי חייב לשבור את חיי השגרה הרגילים, להיות מחוץ לקהילה המקומית (זאת אומרת, רחוק מהבית), להיעשות בתחום שיש בו מחסור בעובדים ולתרום תרומה לחברה בתחומי הבריאות, הבטיחות, הרווחה, המדע והחינוך.

היו בני אמיש שסירבו לכך והעדיפו ללכת לכלא. מבחינת רובם הבעיה העיקרית הייתה הצורך בריחוק מהקהילה ומהבית. אנשי האמיש חששו שבסביבה זרה, "אנגלית",